

Книгата на Даниил — седемдесет и трето число

Разкриване на историческите паралели: измамата на Йеровоам и изпитанието на вярата в адвентното движение

Jeff Pippenger
2024-02-06

Северното и южното царство бяха разпръснати под Божието негодувание за две хиляди петстотин и двадесет години в изпълнение на нарушения завет от Левит двадесет и пет и двадесет и шест. Четиридесет и шестте години между завършека на първото и последното негодувание представляваха събирането на тези две царства в едно царство на духовния съвременен Израил през 1844 година. Събирането на тези два народа бе представено чрез двата тояга, които Езекиил съедини заедно, и чрез двете съчки, които вдовицата от Сарепта събра в разказа за Илия. На 22 октомври 1844 година пророческата история на северното и южното царство приключи и с това повтори историята на началото на тези две царства.

Йеровоам установи фалшива система на поклонение в северното царство, за да попречи на своите поданици да отиват в Юда и да се покланят на Бога в светилището в Йерусалим.

И Еровоам каза в сърцето си: Сега царството ще се върне към дома Давидов. Ако този народ отива да принася жертви в дома Господен в Йерусалим, тогава сърцето на този народ ще се обърне отново към господаря им, към Ровоама, юдовия цар; и те ще ме убият и ще се върнат пак при Ровоама, юдовия цар. Затова царят взе съвет и направи две златни телета, и им каза: Твърде много е за вас да възлизате в Йерусалим; ето твоите богове, Израилю, които те изведоха от Египетската земя. И постави едното във Ветил, а другото тури в Дан. И това стана грях; защото народът отиваше да се покланя пред едното чак до Дан. И направи домове по високите места и постави свещеници измежду най-низшите от народа, които не бяха от Левиевите синове. И Еровоам определи празник в осмия месец, на петнадесетия ден от месеца, подобен на празника, който беше в Юдея, и принасяше върху олтара. Така направи той във Ветил, като жертваше на телетата, които беше направил; и постави във Ветил свещениците на високите места, които беше направил. И принасяше върху олтара, който беше направил във Ветил, на петнадесетия ден от осмия месец, именно в месеца, който беше измислил от своето сърце; и установи празник за израилевите чада; и принасяше върху олтара, и кадеше. 3 Царе 12:26–33.

Неговата система на поклонение беше прообраз на католицизма (езичеството), защото, както при бунта на Аарон, тя издигна образ на звяра и за звяра. Двата образа на телците бяха направени от злато, символизиращо Вавилон. Образите бяха посветени на египетските богове, които бяха определени така, както и Аарон ги беше определил: „боговете, които ви изведоха из египетската земя.“ Той построи два олтара в два града, които, разглеждани заедно, представляват съчетанието между църква (Ветил) и държава (Дан). Олтарите бяха

фалшификати на истинския олтар, който е Христос, както и католицизмът претендира да бъде земният представител на Христос. Той издигна едно покварено свещенство, каквито са и свещениците на католицизма. Той определи ден за своето богослужение, който беше нарочно различен от дните на който и да е от истинските Божии празници, като по този начин представляваше спора относно истинския и фалшивия ден на поклонение.

При въвеждането на своята фалшива система на поклонение Бог изпрати пророк от Юда, за да изобличи неговата фалшифицирана система на поклонение.

И ето, един Божий човек дойде от Юда във Ветил по словото Господне; а Еровоам стоеше при олтара, за да кади тамян. И той извика против олтара по словото Господне и рече: Олтарю, олтарю, така казва Господ: Ето, ще се роди син на Давидовия дом, на име Йосия; и върху теб той ще принесе свещениците на високите места, които кадят върху теб, и човешки кости ще бъдат изгорени върху теб. И даде знамение в същия ден, като каза: Това е знаменieto, което Господ е изговорил: Ето, олтарът ще се разцепи и пепелта, която е върху него, ще се изсипе. 3 Царе 13:1–3.

Пророкът от Юда възвести тройно пророчество, посочващо бъдещото раждане на цар Йосия. Той предсказа, че Йосия ще избие нечестивите свещеници, които служеха при лъжливия олтар, и че Йосия също така ще изгори човешки кости върху самия този олтар. Той даде на Йеровоам и знамение, посочвайки, че Йеровоамовият олтар ще бъде разцепен и пепелта ще се изсипе. Всички тези неща се изпълниха според Словото Господне, но когато Йеровоам чу възвестяването на пророка, той се разгневи и поиска да се разправи с пророка, ала Бог държеше всичко под Своя власт.

И стана така, че когато цар Йеровоам чу словото на Божия човек, който беше извикал против олтара във Ветил, простря ръката си от олтара и каза: Хванете го! И ръката му, която беше прострял против него, изсъхна, така че не можеше да я прибере отново към себе си. Олтарът също се разцепи и пепелта се изсипа от олтара според знаменieto, което Божият човек беше дал чрез словото Господне. 3 Царе 13:4, 5.

Знаменieto се изпълни незабавно и ръката на Еровоам се парализира.

И царят отговори и рече на Божия човек: Умоли сега лицето на Господа, твоя Бог, и помоли се за мене, та ръката ми да ми се възвърне отново. И Божият човек умоли Господа; и ръката на царя му се възвърна отново и стана, както беше преди. И царят каза на Божия човек: Ела у дома с мене и се подкрепи, и ще ти дам награда. А Божият човек каза на царя: Ако ми дадеш половината от дома си, пак няма да вляза с тебе, нито ще ям хляб, нито ще пия вода на това място; защото така ми бе заповядано чрез словото Господне, което казва: Не яж хляб, нито пий вода, нито се връщай по същия път, по който си дошъл. И той тръгна по друг път и не се върна по пътя, по който беше дошъл във Ветил. 3 Царе 13:6–10.

Исус винаги онагледява края на едно нещо с началото на друго нещо, а началото на северното и южното царство на буквалния древен Израил завършват в онази история, в която двете тояги се съединяват в една тояга, представляваща народа на духовния

съвременен Израил.

В историята, при която двата жезъла бяха съединени, в края на времето през 1798 г. бе започнат тристепенен процес на изпитване. И двата жезъла (царства) бяха събирани предварително за изливането на Светия Дух в Среднощния век. При първото разочарование през пролетта на 1844 г. протестантите не издържаха изпитния процес и станаха дъщери на католицизма, като по този начин повториха установяването на една фалшива система на поклонение, както бе предобразено от Еровоам.

Протестантската Реформация беше дело, което Бог извърши, за да изведе църквата в пустинята от суеверията, преданията и обичаите на Римската църква. От времето на Мартин Лутер се разкриваха все повече и повече истини, които показваха, че тирската блудница не е нищо друго освен езическа система на поклонение, прикрита с лъжливо изповядване на християнството. Намерението на Господа беше да изведе пленения Си народ от тъмнината, както беше сторил, когато Неговият народ беше в робство в Египет. Той ги избави от египетското робство, за да им даде Своя закон. Отказът на протестантите да следват нарастващата светлина на познанието, която беше разпечатана през 1798 година, им попречи да разпознаят закона и истинското служение на Христос в светилището през 1844 година.

Отхвърлянето от тяхна страна на вестта за часа на съда означаваше, че те станаха дъщери на Римската църква, и тогава издигнаха една лъжлива система на поклонение, определена в Писанията като лъжепророка (отстъпил протестантизъм). Верните милерити, които чрез вяра влязоха в светилището на 22 октомври 1844 г., приеха светлината на третия ангел и отправиха изобличение към лъжливата система на поклонение, която изповядва, че е протестантска, като същевременно се придържа към основната традиция на езичеството, а именно поклонението на слънцето. Пророкът от Юда беше прообраз на милеритския адвентизъм, който разпозна и представи вестта на третия ангел, дошла на 22 октомври 1844 г.

Когато се изправи пред молбата на Йеровоам пророкът да дойде в дома му и да се подкрепи, пророкът изложи точните наставления, които му бяха дадени от Господа. Същата заповед беше дадена и на милеритския адвентизъм. Заповедта беше да не се връщат по пътя, по който бяха дошли, а милеритският адвентизъм беше излязъл из протестантските деноминации. Те бяха отделени от протестантите при първото разочарование през пролетта на 1844 година, а Йеремиа дава пример за напълно същите наставления, които бяха дадени на юдейския пророк.

Думите Ти се намериха, и аз ги изях; и Твоето слово ми беше радост и веселие на сърцето ми; защото съм наречен с Твоето име, Господи Боже на Силите. Не седях в събранието на присмивателите, нито се радвах; седях сам поради Твоята ръка, защото си ме изпълнил с негодувание. Защо е постоянна болката ми и раната ми неизцелима, която отказва да се изцели? Нима ще бъдеш за мене съвсем като лъжец, като води, които пресъхват? Затова тъй казва Господ: Ако се върнеш, тогава ще те върна отново и ще стоиш пред Мен; и ако отделиш скъпоценното от недостойното, ще бъдеш като Моите

уста; нека те да се върнат при тебе, а ти не се връщай при тях. И ще те направя за този народ укрепена медна стена; и те ще воюват против тебе, но няма да ти надделаят; защото Аз съм с тебе, за да те спася и за да те избавя, казва Господ. И ще те избавя от ръката на нечестивите, и ще те изкупя от ръката на жестоките. Еремия 15:16–21.

При изпълнението на времепророчеството за второто Горко, на 11 август 1840 г., могъщият ангел от Откровение десета глава слезе с малка книжка, разгъната в ръката си, и на Йоан бе казано да отиде, да вземе книжката и да я изяде. Йеремия представя онези, които изядоха малката книжка в онзи момент от историята, и думите бяха сладки като мед, защото бяха „радостта и веселието на“ неговото „сърце“. Но поради Божията „ръка“ Йеремия бе „изпълнен“ „с негодувание“, бе „наранен“ и в „непрестанна болка“. Поради Божията „ръка“ Йеремия предположи, че Бог е станал „за“ Йеремия „като лъжец“ и като „пресъхващи води“. Господ бе държал Своята „ръка“ над една грешка в някои от числата на картата от 1843 година.

Йеремия представя първото разочарование на милеритите, когато видението на Авакум се забави. На онези, представени от Йеремия, им се стори, че вестта, която е представена като „дъжд“, е пропаднала. Но Авакум бе заявил: „защото видението е още за определеното време, но към края ще заговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го; защото непременно ще дойде, няма да се забави.“ Йеремия бе помислил, че Бог е излъгал и че вестта (дъждът) е пропаднала, но тя само се бе забавила.

Тогава Бог настави Еремия, че „ако се върнеш, тогава Аз ще те върна отново и ти ще стоиш пред Мене; и ако отделиш скъпоценното от нищожното, ще бъдеш като Моите уста; нека те да се върнат към теб, но ти не се връщай към тях“. След разочарованието Еремия представлява Божия народ, който трябва да се върне към служенето на Господа и да отхвърли обезсърчението, породено, когато е изглеждало, че вестта е претърпяла неуспех. Ако Еремия изпълнеше определените изисквания, Бог щеше да му позволи да бъде Негов говорител.

По-важно за нашето изследване в настоящия момент е това, което Бог каза на Еремия относно „събранието на присмивателите“, които „се радваха“ на неговото разочарование. Той каза на Еремия, че присмивателите могат да се върнат при Еремия, но той никога не бива да се връща при тях. Еремия представляваше онези, които се противопоставиха на протестантите, току-що избрали да се върнат в лоното на католицизма и станали дъщерите на Вавилон, лъжепророците на Ваал и Астартата. Еремия представляваше юдейския пророк, който в същата точка от пророческата линия беше изобличил лъжливата система на поклонение на Еровоам в началото на северното царство, като по този начин предобразяваше въвеждането на лъжлива система на поклонение, която беше образ на католицизма в края на историята на северното царство. Пророкът каза на Еровоам, когато Еровоам предложи да бъде сключен съюз, че не бива да яде, да пие или да се връща по пътя, по който беше дошъл.

И царят рече на Божия човек: Ела у дома с мене, подкрепи се и ще ти дам награда. А Божият човек рече на царя: Ако ми дадеш половината от дома си, няма да вляза с тебе, нито ще ям хляб, нито ще пия вода на това място; защото така ми бе заповядано чрез словото Господне, като се каза: Не яж хляб, нито пий вода, нито се връщай по същия път, по който си дошъл. 3 Царе 13:7–9.

Изразът на юдейския пророк е в съзвучие с делото на лъжепророците на Ваал и Астарта в разказа за Илия. Разбира се, историята на милеритите е също и историята на Илия, защото Милър беше Илия. В разказа за Илия пророците на Ваал и Астарта извършиха танц на измамата, който бе изобличен като безумие, когато огън слезе от Бога и погълна приноса на Илия, като по този начин предобрази изливането на Светия Дух в Среднощния вик от историята на милеритите. Сблъсъкът в тази история представляваше сблъсъка на втория Илия, който беше Йоан Кръстител, по време на танца на измамата, извършен от дъщерята на Иродиада (Саломе). Иродиада беше предобразена от Езавел, а Езавел е символ на Католическата църква.

През 1844 година протестантските църкви станаха Саломия, дъщерята на Иродиада (Езавел). В танца на измамата Ирод бе обещал половината от царството си и го стори на рождения си ден, като по този начин предобразяваше последните дни, когато десетте царе, предобразени от Ахав (царят на десетте северни царства), се съгласяват да дадат царството си на папството (Езавел). Даване на „половината от царството ти“ е символ на конфедерация, а пророкът от Юдея ясно известяваше на Еровоам, че никога не би сключил съюз с отстъпилия цар, нито би подкрепил неговата фалшива система на поклонение.

Това е и онова, което Господ каза на Еремия, когато заяви, че „сборището на присмивателите“ (отстъпил протестантизъм) може да се върне при Еремия, но Еремия никога не бива да се връща при тях, нито да се връща по пътя, по който е дошъл. Но юдейският пророк направи тъкмо това, понеже бе измамен от лъжлив и неверен пророк, преди да се върне в Юдея — преди да завърши делото, което му бе възложено.

А в Ветил живееше един стар пророк; и синовете му дойдоха и му разказаха всички дела, които Божият човек беше извършил онзи ден във Ветил; и думите, които беше говорил на царя, тях също разказаха на баща си. И баща им им каза: По кой път отиде? Защото синовете му бяха видели по кой път беше тръгнал Божият човек, който беше дошъл от Юда. И той каза на синовете си: Оседлайте ми осела. И те му оседлаха осела; и той го възседна, и тръгна след Божия човек, и го намери да седи под един дъб; и му каза: Ти ли си Божият човек, който дойде от Юда? А той каза: Аз съм. Тогава му каза: Ела у дома с мене и яж хляб. А той каза: Не мога да се върна с тебе, нито да вляза с тебе; нито ще ям хляб, нито ще пия вода с тебе на това място; защото ми бе казано чрез словото Господне: Да не ядеш там хляб, нито да пиеш вода, нито да се върнеш, като отидеш по пътя, по който си дошъл. А той му каза: И аз съм пророк, както и ти; и ангел ми говори чрез словото Господне, като каза: Върни го със себе си у дома си, за да яде хляб и да пие вода. Но той го излъга. И тъй, той се върна с него и яде хляб в дома му, и пи вода. И когато седяха на трапезата, словото Господне дойде към пророка, който го беше върнал; и той извика към Божия човек, който беше дошъл от Юда, като каза: Така казва Господ:

Понеже не се покори на устата Господни и не опази заповедта, която Господ, твоят Бог, ти беше заповядал, а се върна и яде хляб, и пи вода на мястото, за което Той ти бе казал: Да не ядеш хляб и да не пиеш вода, трупът ти няма да дойде в гроба на бащите ти.

И стана, след като яде хляб и след като пи, че той му оседла осела, сиреч на пророка, когото бе върнал. И когато си отиде, един лъв го срещна по пътя и го уби; и трупът му беше хвърлен на пътя, а оселът стоеше при него; и лъвът стоеше при трупа. И ето, минаваха човеци и видяха трупа, хвърлен на пътя, и лъва, който стоеше при трупа; и дойдоха и известиха това в града, където живееше старият пророк. А когато пророкът, който го бе върнал от пътя, чу за това, каза: Това е Божият човек, който не послуша словото Господне; затова Господ го предаде на лъва, който го разкъса и го уби, според словото Господне, което му беше говорил. И каза на синовете си, думайки: Оседлайте ми осела. И те го оседлаха. И той отиде и намери трупа му хвърлен на пътя, а осела и лъва стоящи при трупа; лъвът не беше изял трупа, нито беше разкъсал осела. И пророкът вдигна трупа на Божия човек, положи го на осела и го върна; и старият пророк дойде в града, за да го оплаче и да го погребее. И положи трупа му в своя гроб; и го оплакваха, казвайки: Уви, брате мой! И стана, след като го погребва, че каза на синовете си, думайки: Когато умра, погребете ме в гроба, в който е погребан Божият човек; положете костите ми до неговите кости; защото словото, което той извика чрез словото Господне против олтара във Ветил и против всички капища по високите места, които са в градовете на Самария, непременно ще се сбъдне. 3 Царе 13:11–32.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Когато Божията сила свидетелства за това що е истина, тази истина трябва да стои завинаги като истина. Не бива да се допускат никакви по-късни предположения, противни на светлината, която Бог е дал. Ще се издигнат човеци с тълкувания на Писанието, които за тях са истина, но които не са истина. Истината за настоящото време Бог ни е дал като основа на нашата вяра. Сам Той ни е научил що е истина. Ще се надигне един, а после още друг, с нова светлина, която противоречи на светлината, която Бог е дал чрез явяването на Своя Свети Дух. Още неколцина са живи, които преминаха през опитността, придобита при установяването на тази истина. Бог милостиво е пощадил живота им, за да повтарят и повтарят до края на дните си опитността, през която са преминали, както и апостол Йоан правеше до самия край на живота си. И знаменосците, които са паднали в смъртта, трябва да говорят чрез преиздаването на своите писания. Напътствана съм, че така гласовете им трябва да бъдат чути. Те трябва да дадат своето свидетелство за това какво съставлява истината за настоящото време.“

„Не бива да приемаме думите на онези, които идват с вест, противоречаща на особените точки на нашата вяра. Те събират множество библийски текстове и ги натрупват като доказателство около своите поддържани теории. Това е било правено отново и отново през изминалите петдесет години. И макар Писанията да са Божието слово и да трябва да бъдат почитани, прилагането им, ако такова прилагане разклаща един стълб от основата, която Бог е поддържал през тези петдесет години, е голяма грешка. Онзи,

който прави такова приложение, не познава чудното проявление на Светия Дух, което даде сила и мощ на предишните вести, дошли до Божия народ.“

„Доказателствата на старейшина G не са надеждни. Ако бъдат приети, те биха разрушили вярата на Божия народ в истината, която ни е направила това, което сме.“

„Трябва да бъдем твърди по този въпрос; защото положенията, които той се опитва да докаже чрез Писанието, не са здрави. Те не доказват, че миналият опит на Божия народ е бил заблуда. Ние имаме истината; бяхме направлявани от Божиите ангели. Под ръководството на Светия Дух беше дадено представянето на въпроса за светилището. Красноречие е всеки да пази мълчание относно особеностите на нашата вяра, в които не е имал никакво участие. Бог никога не Си противоречи. Доказателствата от Писанието се прилагат погрешно, ако бъдат насилвани да свидетелстват за онова, което не е истина. Ще се надигне още един, и още един, и ще внесе уж голяма светлина, и ще излага своите твърдения. Но ние стоим при старите гранични камъни. [Цитира се 1 Йоан 1:1–10.]“

„Получих наставление да кажа, че можем да употребим тези думи като уместни за настоящото време, защото е дошло времето грехът да бъде назоваван с истинското му име. Ние биваме възпирани в нашето дело от мъже, които не са обърнати и които търсят собствената си слава. Те желаят да бъдат считани за родоначалници на нови теории, които представят с твърдението, че са истина. Но ако тези теории бъдат приети, те ще доведат до отричане на истината, която през последните петдесет години Бог е давал на Своя народ, утвърждавайки я чрез проявлението на Светия Дух.“ Избрани вести, книга 1, 161.